

אֶהָלִים עֶפְיִים בְּרוּחַ

כתבה: תמר זקס

על הספון, לצדם של אמא ואבא, עמדו שלמה ומרדכי והביטו אל הגלים הגבוהים שהתנפצו על דפן הספינה. היתה זו שעת בקר מקדמת. עננים אפרים כסו את השמים.

”אנחנו קרובים?” שאל שלמה.

”קרובים מאד, ענה אבא.

”הביטו לשם!” הצביעה אמא קדימה, ”אני חושבת שאני רואה את גגות בתי העיר חיפה!”

הדרך מפולין באניה ארצה ימים רבים, עתה קרוב היה המסע הארוך לסיומו. שלמה החזיק במעקה הספון ואמץ את עיניו. הוא רצה לראות כבר את ארץ ישראל! הוא רצה לרוץ ולקפץ על אדמת ארץ הקדש!

”מתי נרד אל החוף?” לא היה יכול שלמה עוד להמתין.

”מעט סבלנות... חייך אבא.

כשסוף סוף ירדו כל הנוסעים אל החוף, לא חש איש בקר העז וברוחות החזקות.

”איפה נישן הלילה?” התענינו שלמה ומרדכי.

”בכפר חסידים, יחד עם כל קבוצת החסידים שעלו אתנו מפולין. שם מחכים לנו הבתים החדשים שלנו, ענתה אמא.

לאחר שעות של נסיעה ארצה, הגיעה המשפחה אל כפר חסידים והפתעה לראות שהמקום ריק ושומם. לא היו שם בתים, גם לא מדרכות או כבישים. ”היכן נניח את הארגזים שלנו?” שאלו מרדכי ושלמה, ”מה יהיה עם כל הרהיטים שהבאנו אתנו?”

”אם אין בתים, חייכו החסידים זה לזה, ”נבנה לנו אהלים.” אמרו - ועשו!

הפשילו שרוולים, ישרו את האדמה וסקלו את האבנים החדות. הם

פתחו את החבילות והארגזים שהביאו אתם מרחוק, הוציאו

שמיכות, תפרו אותן זו לזו ותקעו יתדות באדמה. עם רדת

הערב, מעט לפני שהחשיך, היה לכל משפחה אהל משלה. עיפים

מהעבודה ומהדרך הארצה נכנסה כל משפחה אל האהל שלה.

בתוך האהל היה חמים ונעים. ישב שלמה על מזרן, שפשף את

עיניו והקשיב לרוח הנושבת בחוץ.

השעה היתה כבר מאוחרת. שלמה התבונן במרדכי שישן לצדו. אט אט נעצמו גם עיניו. הוא נשכב על המזרון, התכסה בשמיכה ונרדם.

בחוף פסו ענני גשם אפרים את הלבנה. חשך מחלט ירד על הגבעה. הרוח הלכה והתחזקה, סחררה באויר גרגירי חול ועלים יבשים. לפתע, עקרה הרוח את היתדות הנעוצים באדמה ופרמה את השמיכות והבדים. האהלים עליהם טרחו העולים במשך שעות ארוכות נתקו והתפרקו. טפות גשם גדולות החלו לרדת על החסידים שהתעוררו בבהלה. חשון היה על הגבעה, קשה היה לראות את הנעשה מסביב.

שלמה ומרדכי נתנו יד זה לזה ונעמדו לצד אבא.
"אמא, קר לי... אני רטב..." ילל מרדכי.
"איפה נישן עכשו?" שאל שלמה.
"מצאתי בארז שלנו שמיכה יבשה, קחו אותה והתעטפו בה יחדו," אמרה אמא.

לפתע נשמעו קולות של שירה ורקודים מכל עבר. עיניו של שלמה החלו להתרגל לחשכה. הוא ראה סביבו את החסידים עטופים בשמיכות חבוקים במעגל גדול. אבא הושיט למרדכי ולו ידים ויחד הצטרפו אל מעגל השירה והרקודים.

יחד רקדו כלם עד שעלה הבקר והאיר היום. בסיום תפלת שחרית יבשו את השמיכות בשמש הטובה ובנו אהלים חדשים. הפעם, חזקו את האהלים היטב לאדמה כך שיחזיקו מעמד זמן רב, לפחות עד שיספיקו לבנות לעצמם בתים אמתיים ולהקים את הישוב עליו חלמו - "כפר חסידים".

הרב גורן סיפורי משפחה